
CUDOTWORCA (7) *sb m*

Pierwsze o prawdopodobnie jasne (w tworca wahania); a jasne.

sg N cudotworca (1). ◇ G cudotworce (1). ◇ A cudotworcę (2). ◇ I cudotworcą (1). ◇ V cudotworco (1). ◇ pl N cudotworcy (1).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVII – XVIII w.

Czyniący cuda, sprawca cudów; thaumaturgus, magus Cn (7) : Ormiánie iefzcze zá Sylwełtrá Papieżá/ y wielkiego Konftántyná przez nieiákiego Grzegorzá Cudothworcá názwanego [...] światłością wiary Niebieskiej oświeceni fą SkarJedn 302; Iáko chorążowie tey piechoty byli wielcy Apoštołowie/ y oni fynowie pierworodni/ one Duchá S. pierwiaftki/ cudotworcy SkarŻyw [407]; Oni wtak wielkim vporze zoftali/ ifz fię cudotworcę Moyżefzá bać zápomnieli SkarŻyw 493; Ráczże zlezyć/ przedziwny cudotworco/ ruftoną powietrzem rozlicznych namiętności LatHar 236, ++6; y Hieronym ś. twierdzi/ y kościelne hiłtorye miánowicie świádczą o ś. Grzegorzu Neocezaryiłkim/ ktory przeniół gorę dla zbudowánia kościoła: ktorego przeto/ y prze inne wielkie cudá/ názwano Cudotworcą. WujNT 72; SkarKaz 418b.

Synonim: cudoczyńca.

ZZa